VERSLAG PROJECTWEEK
DAG 1 EN DAG 2

Beste lezers

Ik wrijf in de handen om de buitengewone kans die me te beurt valt. Hoe heerlijk is dat! Ik werd zomaar eventjes gevraagd om vliegende reporter te zijn bij de techniekknappe school De Smalle.

De Smalle werd uitgekozen als onderzoeksbasis voor de week van het grote experiment: DE GROTE KNAL! U snapt wellicht mijn diepste vreugde, De Smalle, da's TOPKWALITEIT!

Bij mijn aankomst stonden de jonge geleerden vol ongeduld te wachten rond het labyrint. De zeer gekwalificeerde heer Rekenknap werd bijgestaan door de alom geprezen professor Steel en zijn zeer veiligheidsbewuste assistente Vanden Eynde. Om de kritische stem van enkele jonge geleerden tot rust te brengen, werd het wereldberoemde experiment van professor Steel, DE GROTE KNAL, nog eens live overgedaan. Dit keer door maar liefst 7 jonge geleerden. De knal was te horen tot in het Belfort van Brugge, aldus de burgemeester. Dit vermaarde, intelligente trio heeft een eigen band die hen steeds vergezeld. Het duo De Bree – Verplancke bracht hun wereldhit 'Ode aan de techniek'. De jonge wetenschappers lieten zich volledig gaan op dit opzwepend nummer.

En dit was meteen het startschot voor zeer boeiende onderzoeksateliers geleid door diverse deskundigen. Ik kon met mijn reporterpas overal binnenglippen. Bij de jongste geleerden werd hard getimmerd, hamers en spijkers werden duchtig op de proef gesteld. Ik vermoed dat het ging om de fysieke kracht versus de hardheid van de materie.

Bijzonder boeiend vond ik het gatenmysterie. Wellicht werd hier de zwarte gatentheorie onderzocht. Selecteren van knopen met twee gaten, drie gaten, vier gaten. En dan onderzoeken of daar vaste materialen door geregen konden worden. Wonderlijk ingenieus!

Het onderzoek naar de magnetische aantrekkingskracht van de maan liet mijn mond openvallen. De piepjonge wetenschappers ontdekten hoe het ineenzat. Zij konden die magnetische kracht perfect nabootsen! Grandioos!

Het buizenexperiment begreep ik eerst niet goed. Een pientere junior wetenschapper lichtte me toe in een taal die ik niet machtig ben. Mijn intelligentie heeft grenzen. Dan maar met haviksogen de actie gevolgd en hoe perplex stond ik toen ik de hoeveelheid diverse materialen zag die een dergelijke wonderbuis kan bevatten.

Vervolgens werd ik uitgenodigd door het team dat onderzoek verricht naar metalen en hun capaciteit om geheimen te ontsluiten of om die net voor eeuwig verborgen te houden. Het leek mij volstrekt onmogelijk om net dat éne metaal te vinden die de code kon kraken. Die pientere junioren deden het toch wel zeker. Ik begin mij hier stilaan niet op mijn plaats te voelen.

De ietwat oudere wetenschappers troonden mij mee naar hun laboratorium waar voor mij pure magie beleefd werd. Vloeistoffen werden gemixt, een geheim poeder met een onuitspreekbare naam werd toegevoegd en er ontstond een bruisend geel toverdrankje. Hoe doe je dat? Ik waande mij in de grotten van Merlijn.

Ik had wel enige koudwatervrees bij het binnentreden van het onderzoekscentrum over drijven en zinken. Ik ben geen goede zwemmer, vandaar. Er werd onder andere geëxperimenteerd met buitenaardse groene en oranje materie om drijvende voertuigen te ontwikkelen. Materialen van de Titanic bleken dan weer helemaal niet geschikt en werden afgevoerd.

Boeiend was ook weer de uiteenzetting van de ecologie-experten betreffende vervuilende olielagen. Hoe die te verwijderen zonder de fauna en flora aan te tasten van de grote wateren? Ook hier werd een magisch poeder toegevoegd dat bruisen en suizen veroorzaakte. Dit ruikt naar pure alchemie! Deskundigheid ten troef en troebel water werd gescheiden in helder water en vuil water. Zou Mozes dit misschien al geweten hebben?

Om in de alchemie te blijven, werd ik geleid naar het volgende atelier waarbij geëxperimenteerd werd met warme en koude vloeistoffen en kleurpigmenten. Enkele zeer intelligente jonge wetenschappers kraakten codes alsof ze noten kraakten. Ik voel mij hier steeds minder op mijn plaats. En wat was dat met die mysterieuze 'voeldoos'. Ik huiver al wanneer ik denk dat ik mijn hand moet stoppen in het ongekende. Naast intelligent zijn deze junior wetenschappers ook nog eens bijzonder dapper.

In het onderzoeksatelier 'isoleren en gevaarlijke stoffen' hield ik me wijselijk op de vlakte. Junior professoren experimenteerden met warme en koude vloeistoffen, scheidden stoffen, konden zelfs de temperatuur van water 'horen'. Ja, u hoort het goed! Maar ik heb het niet gehoord, zeer spijtig.

Vervolgens glipte ik het atelier van de bouwmeesters binnen. Kennis en kunde werd uitgewisseld over draagkracht, steun en verbindingsmechanieken. Ik knikte alsof ik hun theorieën begreep, maar geloof me, deze verborgen kennis van de oude kathedralenbouwers wordt niet met iedereen gedeeld (al zou ik het wellicht toch niet begrijpen). Hoe ingenieus werden brugonderdelen in elkaar gezet. Fenomenaal! Buitengewoon!

Ik liet mij meevoeren door mijn neus. Lavendel! Overal lavendel! Daar moest ik het fijne van weten. In het atelier waar vaste stoffen vloeibaar worden om vervolgens terug vast te worden in een nieuwe vorm, gonsde het van de bedrijvigheid. De temperaturen waren gevaarlijk hoog, er waren strikte veiligheidsvoorschriften en elke handeling moest minutieus uitgevoerd worden of het resultaat was een fiascokaars.

Een onophoudelijk getuut en getoet leidde mij naar het atelier van sidderen en bibberen. Professor Steel hem zelve, jawel, wijdde de junior geleerden in in de theorieën van de elektrische krachten.

Via exact gekozen materialen en deskundige handelingen werd een apparaat ontwikkeld om het bibberen af te leren. Er werd nog net geen dode materie tot leven gewekt. Zou professor Steel een afstammeling zijn van Victor Frank...? Neen, mijn excuses, mijn wetenschappelijke adoratie slaat wat op hol!

Langs een zeer verticale trap kwam ik in de verborgen werkplek van de heer Rekenknap. Een 3D printer stond onophoudelijk de toekomst te printen, ICT-ingenieurs hingen aan de lippen van de grootmeester en creëerden magische spektakels op hun scherm.

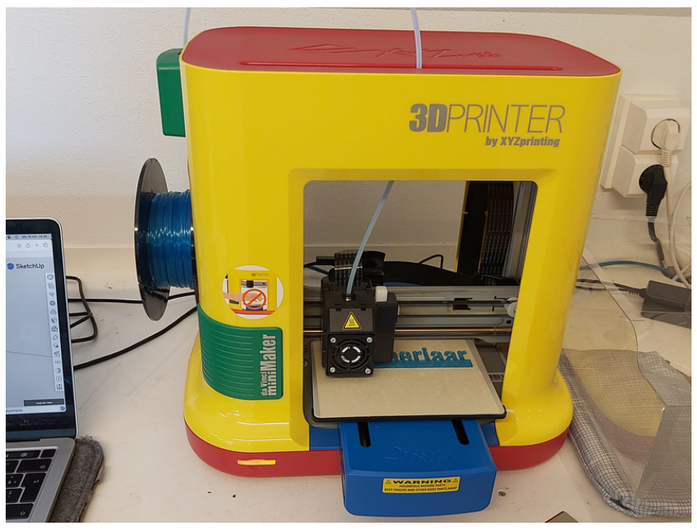

Het mysterie van de verborgen vaten kon ik eindelijk bevatten. De jonge wetenschappers experimenteerden met waterslangen en buizen alsof ze niks anders deden. Er werd duchtig overlegd en ook hier werden oplossingen onderzocht om onze wereldzeeën van milieurampen te redden. Zwarte koolstof, hét wondermiddel om zeer vervuilde wateren te filteren.